

Måndagen den 13.

Deltagarna avresa.

Ledare av sången: Domkyrkovicepastor A. Adell.

Musikdirektör R. Blennow.

Organist: Musikdirektör A. Runbäck.

DAGORDNING.

Kl. 9 f. m. Liturgisk morgonbön i Båstads kyrka.

Kl. 9.30 f. m. Frukost.

Kl. 10.30—12.30 Korälövning.

Kl. 2.30 Föredrag.

Kl. 3.30 Middag.

Kl. 6—7 Korälövning.

Kl. 7.30 Kvällsvard.

Kl. 8.30 Aftonandakt med predikan.

Recensioner.

För blandad kör.

John Morén: Ave crux, Ave verum corpus, Veni sancte spiritus. Nordiska Musikförlaget. Pris pr st. 20 öre.

Nu hava de så efterlängtrade »Tre latinska hymnerna» kommit. Vi, som hade förmånen att få lyssna till Adolf Andréns besjälade framförande av dem vid Uppsalamötet i höstas, veta, vilka underbara saker dessa hymner äro. De tillhöra utan tvivel Moréns allra bästa, vilket icke vill säga så litet. Jag kan för min del icke sätta den ena före den andra, ty alla tre äro så sköna, ja, fulla av Ande. — För dem, som icke önska sjunga hymnerna på latin, vilket dock tycks mig vara att förorda, finns svensk version på bladets andra sida. — Hymnerna äro ganska svåra, då speciellt i andningshänseende. Dock hör varje kör skyndsammats anskaffa dem, innan upplagan slutsäljes. S.-G. S.

Ivar Widéen: Se, vi gå upp till Jerusalem. Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens Bokförlag. Pris 7 öre.

Denna finska folkmelodi har genom Wi-

déens arrangemang intet förlorat av sin stämningsrikedom. Tvärtom har den genom vissa ackordval förlänats ännu mera av den där typiskt finska blandningen av sorgbundenhet och kärvhet. Det är vacker musik. Texten av Paul Nilsson, vilken här, som oftast annorstädes, lyckats mycket bra. S.-G. S.

Otto Olsson: O, Gud, som åter tänker. Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens Bokförlag. Pris 7 öre.

Denna hymn innehåller måhända inga märkvärdigheter men är i all sin enkelhet en mycket god körsak. Den bör vara välkommen hos alla våra körer på grund av sin sångbarhet och på grund av de stora möjligheter att göra något av den, som finnas däri. Varje kör kan sjunga denna hymn, och varje kör kan göra det vackert. Paul Nilssons text. S.-G. S.

Oskar Lindberg: Den signade dag. Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens Bokförlag. Pris 7 öre.

Lindberg har i sin födelsebygd, Gagnef,

upptecknat den där förekommande versionen av »Den signade dag» samt satt den för fyrstämig blandad kör. Denna sättning är mycket intressant. Särskilt fäster man sig vid understämmornas stegvisa rörelse, som dock ibland, enligt anmälares åsikt, stannar av ganska omotiverat. Antagligen är dock detta nödvändigt för att bibehålla just den säregna Gagnef-versionens stil.

S.-G. S.

Daniel Olsson: Se, Jesus är ett tröstrikt namn. Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens Bokförlag. Pris 7 öre.

Koralmelodien är använd på ett ganska fyndigt sätt, ibland såsom kanon mellan sopran och tenor, ibland även med basen som deltagande i denna kanon. Dock finnes en bestämd cantus firmus i tenorstämman. Stämföringen mycket god utom i altstämman i de fyra å fem första takterna, där tongången f-g-ass upprepas med någon variation trenne gånger i följd. Över hela hymnen vilar dock den goda kyrkliga stilen, vilket gör kompositionen mycket njutbar.

S.-G. S.

Körlitteraturrevy.

Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens Bokförlag, som genom sina numera så populära notblad å 7 öre gjort mycket för att utöka de fattigare körernas notförråd, har på sistone släppt ut i handeln en hel mängd nytryck och omtryck. Några av nytrycken anmäles i annat sammanhang. Här följer endast en kort redogörelse för några av dessa nyutkomna hymner.

Bland äldre kompositörer ha vi 1500-talsmästaren *Jacob Arcadelt* med »*Världens Frälsare kom här*» med dess vackra tongångar, som fordrar mycket av kunnande för att komma till sin fulla rätt. *Johann Walthers* tonsats av medeltidsmelodin »*Lov vare dig, o Jesu Krist*» är mycket givande att studera, då särskilt de ofta förekommande öppna kvinternerna. Är enligt min mening ganska svårsjungen. *Barth. Gesius* har satt 700-talsmelodien »*O Kriste, du*

som ljuset är», denna stilla underbara melodi, som tycks bliva mer och mer populär som aftonpsalm i våra församlingar. *Gesius* har även en sättning av en melodi från 1598, »*Din godhet rätt att lova*», en frisk och vacker nyårshymn, väl värd att läggas till våra andra. *Prætorius* bidrager med »*Herre, nu låter du din tjänare fara hådan*». Denna hymn slutar med ett intressant Gloria Patri, som man gärna, i det här förefintliga skicket, kunde använda i en del av våra inledningsantifonier. *Barth. Helders* hymn »*Jag beder dig, o Jesu kär*» innehåller intet ovanligt men är en stilla och underbart vacker komposition. *J. S. Bach* har gjort en sättning av *Nic. Hermans* melodi »*En stjärna gick på himlen fram*». Den text, som använts, är utom vers 1 även verserna 2 och 6 av Psalm. 67. Sättningen är — rolig — vilket är det bästa ordet i detta fall. Denna hymn kommer säkerligen, jämte *Otto Olsson*s till samma text, att flitigt användas. *Franz Liszts* »*Underbar är änglasången*» är välkänd och omtyckt från Svenska Skolkvartetten, där dock annan text användes. I detta nytryck är texten författad av *Arvid Lund*, som otvivelaktigt lyckats särdeles bra. Att små tryckfel i noterna då och då insmyga sig är ju lätt förklarligt, men att utelämnna en halvnotspaus i början av en hymn gör intet gott intryck. Onödigt! *M. Hauptmann* gör, när han tagges i sammanhang med *Gesius*, *Prætorius*, *Bach* m. fl., icke så gott intryck med »*Loven Herren, alla hedningar*». Denna hymn är dock icke så litet storslagen och är och gör sig mycket omtyckt, var den sjunges. *C. Riedel* har gjort en sättning av en 1400-talsmelodi »*Till Bellehem*». Enligt vad som står om ursprunget, är det en »sättning efter *C. Riedel*», men vem har då gjort denna sättning? Och varifrån är texten? Det är för många lika intressant att veta textens musikursprung. Sättningen är mycket god och hymnen intressant att studera ur rytm-synpunkt. En välkommen, för anmälares ny, julsång! Så ha vi *Carl Steins*

redan förut ganska kända och uppskattade »*Det är ju ett fast ord*». Tidmättet är »måttligt fort», men oftast får man höra den avsjungas ungefär som en hastig kavaliermarsch eller också som en mycket sorglig sorgmarsch. *John Moréns »Vad jubel Herren hör»* är en god och — Morénsk — hymn, som gärna sjunges och skall sjungas. Samme kompositörs sättning av »*Herre Jesu, herde god*», vars melodi är hämtad ur romersk-katolska församlingens i Stockholm hymnbok, »*Cecilia*», är mycket lämpad att användas vid ungdomens konfirmation och första nattvardsgång. Texten sammansatt av kompositören själv. *Morén* har även gjort en uppteckning av »*Lov-sjung din Gud*», som sjöngs i hans barn-domsskola i Tegelsmora. — Mycket tack-nämligt vore, om Diakonistyrelsens Bok-förlag på något sätt numrerat hymnerna, samt om någon katalog funnes, vilket kanske är förhållandet. Nu veta kantorerna bra litet om vad som redan finns. När allt annat är så bra, kunde en katalog, ut-sänd till många kantorer, göra saken ännu bättre.

På Nordiska Musikförlaget har utkommit *A. Lottis »Miserere*», känt och älskat. På grund av stäm Korsningar i början kunde kompositionen gärna tryckts med varje stämma på sin rad. Nu ibland svårläst. Priset är 15 öre. S.-G. S.

Profana körsaker.

Felix Saul: Två svenska folkvisor.
Nordiska Musikförlaget. Pris 50 öre.

Den gotländska folkvisan »Allt under himmelens fäste» är bra arrangerad i god, kanske av finländare influerad, stil. De sju takterna före omkvädet äro dock med sin i nästan alla stämmorna ständiga rörelse icke fullt i nivå med den övriga delen. Folkvisekaraktären försvinner på bekostnad av konstsången. — Den andra folkvisan är en Dalslandsfolkvisa »Sång i skogen», arrangerad som någon slags, mycket trevligt gjord, växelsång mellan manskör och blandad kör. Alten förstärker I:a te-

noren i manskören, men var finnas altar, som kunna sjunga ostrukna e? I båda visorna finnes tysk text. S.-G. S.

Manskör med barytonsolo.

Adolf Andrén: En envis dalkarls visa.
Nordiska Musikförlaget. Pris 50 öre.

Karlfeldts dikt måste kunna inspirera en sådan musiker som Adolf Andrén. Av resultatet förstå vi, att det lyckats, t. o. m. mycket bra. Kören är, just som anvisningarna för framförandet lyder, »kärv, med kraft och frejdigt mod». Bara början »con fuoco» unisona basstämmor med texten »Fördärves jag platt, om jag viker en tum från mitt rum» gör åhöraren glad och nöjd till sinnes. Barytonpartiet ligger bra till, högsta ton ettstrukna d, lägsta ton grova a. I slutet inträder »dalavisan» i kanonform mellan tenor I och bas I stilla och fint för att »med stegrad kraft och bredd» avslutas doriskt, vilket ännu mera förstärker kompositionens slutord, »mandom och tro». En nobel sak.

S.-G. S.

Solosång med orgel.

Armas Maasalo: 17 andliga sånger ur finska folkets tonskatt. Werner Söderströms musikförlag, Helsingfors.

Maasalo har tagit sig före att framleta några av det finska folkets vackraste andliga folksånger, till stor del koralvarianter och att arrangera dem för solosång med orgelackompangemang. Samlingen är med sina gedigna texter och sitt ädla tonspråk — omdömet gäller både melodier och arrangemanget — värd att uppmärksammas särskilt av den, som har behov av nya sånger att föredraga i hemmet, i ungdomskretsen eller andliga sammankomster. A. A.

Sång med piano.

Gustaf Nordqvist: Psalm och sång.
Abr. Lundquists Musikförlag, Stockholm. Pris 2: 25 kr.

Detta lilla häfte innehåller tonsättningar

av Davids 23:dje psalm, »Paradisets blomma» av Sigurd Dahllöf samt »Ro, ro» »Vi vänta väl alla» av Augustin Kock. Vi, som känna Nordqvists sånger förut, veta, att han i allmänhet fångar diktens stämning så, att man slutligen icke kan tänka sig dikten utan hans musik. Så är det också här, då särskilt i »Paradisets blomma». Det är en i sin enastående enkelhet underbar visa. Ju mer man sjunger den, desto mera älskar man den. Davids 23:dje psalm, så ofta förut tonsatt, är också mycket vacker. Särskilt är ackompanjemanget av god verkan. — Enkelhet och lättillgänglighet tycks vara Nordqvists valspråk. När nu dessa två egenskaper paras med skönhet, då måste resultatet bli popularitet i detta ords verkliga betydelse.

S.-G. S.

Kyrklig konst.

Edw. Ortved, Cistercieordenen och dens Klostre i Norden. I. Cistercieordenen overhovedet. København, J. H. Schultz, 1927. 212 s. Kr. 5:—. II. Sveriges Klostre, ibm. 1933. 544 s. Kr. 11:50.

Få trakter i Sverige torde ha samma förmåga att giva besökaren förmågan av att vandra i gammal, minnesrik bygd som slätten nedanför Ombergs södra del. Där ligger vid Broby den 4,000 à 5,000-åriga påbyggnaden från stenåldern, i sitt slag den enda kända i Skandinavien. Längre österut vid Röks kyrka står Rökstenen, störst och berömdast bland alla runstenar. Ungefär mitt emellan Omberg och Rök är Heda gamla, förnämliga kyrka, en av de äldsta i Östergötland, belägen. Vid sydligaste spetsen av Omberg äro de gamla byggnadsrester framgrävda, vilka blivt tolkade som minnen från Sverkerättens stamgods. Ett stycke längre åt söder, strax ovanför den plats, där Alebäcken rinner ut i Vättern, synas ruinerna efter det s. k. Sverkerskapellet, väl rest på den plats, där kung Sverker mördades på sin väg till julottan i Västra Tollstads kyrka 1156. Och i dalen nedanför Om-

bergs sydöstra sluttning ligger vad som ännu återstår av Alvastra kloster, Nordens äldsta och i rang förnämsta cistercienserkloster, som under århundraden gjorde Ombergsbygden till en religiös och kulturell medelpunkt av största betydelse. Ur Alvastramunkarnas krets fick Sverige sin förste ärkebiskop Stefan. Frågar man sig vilket bland alla traktens fornminnen som är det dominerande, kan det icke råda någon tvekan om svaret: det är dessa i sin monumentala enkelhet underbart tilltalande rester av den cistercienska byggnadskonsten, som trotsat Gustaf Wasas nit för den rena evangeliska läran och senare kronoarrändatorers behov av material till ladugårdsbyggnader och kalkbränning.

Alvastra grundades såsom den 40:e dottern av Clairvaux i juni eller juli 1143. Vad Alvastra betydde för Östgötabygden kom det ungefär samtidigt (också direkt från Clairvaux) grundade Nydala att betyda för Småland. Alvastra i sin tur ägde trenne döttrar: Varnhem i Västergötland först grundat på Lurö i Väneren men redan omkr. 1150 flyttat till Varnhem; Julita eller Saba i Södermanland (omkr. 1160); samt Husby eller Gudsberga i Dalarna (1477). Nydala åter hade blott en dotter: Roma eller Gutnalia på Gotland (1164).

Nunneklostren äro icke av samma intresse som de nu nämnda munkklostren, då kvinnoklostren stodo i en mycket lösare förbindelse med sin orden, något som också återspeglar sig i byggnadskonsten. Under det att de karakteristiska cisterciensiska byggnadstraditionerna härska inom munkklostren kommo nämligen kvinnoklostrens kyrkor att i allmänhet ansluta sig till traktens övriga byggnadstraditioner och hava därför aldrig varit några självständiga förmedlare av cisterciensisk byggnadskonst (Curman). De svenska nunneklostren voro emellertid flera än munkklostren eller följande åtta (här uppräknade i alfabetisk ordning, enär man icke säkert känner tidpunkten för deras grun-

dande): Askeby i Östergötland (enligt traditionen stiftat på föranstaltande av konung Karl Sverkersson, 1161—1167); Byarum i Småland (före 1195); Gudhem i Västergötland (omtalat i en påvlig bulla c:a 1175); Riseberga i Närke (senare hälften av 1100-talet); Sko i Uppland (förra hälften av 1200-talet); Solberga på Gotland (likaledes förra hälften av 1200-talet); Vreta i Östergötland (enligt traditionen grundat 1162); samt slutligen Vårfruberga i Södermanland.

Tiden har farit hårdhänt fram med de gamla cisterciensiska byggnadsminnena. Av munkklostrens kyrkor äro alla utom Varnhem ruiner. Mot nunneklostrens kyrkor åter har ödet varit blidare. Av dem äro ännu trenne i bruk nämligen Vreta, Sko och Askeby.

De svenska cistercienserklostren fingo i lektor Fr. Hall sin historieskrivare. Hans arbete »Bidrag till kännedomen om Cistercienserorden i Sverige» (1899) rönt den för ett svenskt akademiskt specimen tämligen sällsynta hedern att bliva översatt till tyska (Zur Geschichte der Cistercienserklöster in Schweden, 1903). Trots detta torde hans arbete dock lida av åtskilliga brister. Den behandlar icke heller mera än munkklostren. Därtill kommer att under de årtionden som förflutit sedan sekelskiftet just en del cistercienserkloster varit föremål för ett utomordentligt intresse. Här må nämnas utgrävningsarbetena i Vreta, Alvastra, Varnhem och Gudhem.

Resultatet av dessa utgrävningsarbeten och vad annat nytt som framkommit efter Halls avhandling synes de svenska cistercienserklostrens nye historieskrivare, den år 1930 avlidne dansken pastor Edw. Ortvéd, hava tillgodogjort sig i sitt ovan angivna arbete. En tredje och fjärde del, behandlande klostren i Danmark (i medeltida utsträckning, således även Skåne och Halland) och Norge, skulle följa. Vi må skatta oss lyckliga att när han endast hann att fullfölja skildringen av ett lands

kloster detta blev vårt. Läsaren erhåller här en synnerligen utförlig och sakrik redogörelse för de svenska klostrens (även nunneklostrens) uppkomst, historia och byggnadslämningar. Utmärkta fotografier och planer göra framställningen mera levande och lättillgänglig och supplera på ett förträffligt sätt författarens livliga, medryckande, konkreta stil. Utstyrseln är förstklassig. Vi ha all anledning att vara våra grannar tacksamma för den ståtliga gåva som med detta arbete skänkts svensk forskning. *Knut Peters.*

G. E. Block: Örby pastorats äldre kyrkor. Göteborg 1934. Kr. 1:25.

Om kyrkorna i Örby och Kinna har kyrkoherde G. E. Block skrivit en sakrik och intressant skildring, som icke bör försummas av den, som är intresserad av Västergötlands kyrkokonst. Den är väldokumenterad och välskriven och håller sig på ett välgörande sätt till sak. De byggnads-historiska uppgifterna synas väl grundade på författarens källforskning. Utom noter om kyrkobyggnaderna meddelas upplysningar om inventarier samt även om kyrklig sed, som i flera fall är av värde t. ex. om Örbydopfontens flyttning till altaret år 1770 eller om platsen för kyrkotagning, som fr. o. m. samma år ägde rum framför altaret efter att förut ha skett »neder på korsgången». Det i samband med dopfonten omtalade skranket kan möjligen ha omgivit funten och behöver ej ha varit korskrank, som förf. tror. Den förträffliga boken prydes med ett stort antal illustrationer, varav flera planritningar, som förtydliga skildringen av kyrkorna.

Bengt Cnattingius.

John Stenung: Svensk kyrkokonst, studieplan. Svenska kyrkans diakonistyrelsens bokförlag, Stockholm 1934. Kr. 0:15.

N:r 14 av Sveriges kyrkliga bildningsförbunds studieplaner behandlar svensk

kyrkokonst och är författad av John Stenung. Svårigheterna att uppgöra en plan för studiet av den svenska kyrkokonsten äro utomordentligt stora. Att handleda ett studium, som icke får förut-sätta några förkunskaper, är i och för sig ingen lätt sak, och det försvåras avsevärt, om man lägger sådana synpunkter på studiet, att det skall avse ett verkligt inträngande i monumentens karaktär och ej blott vara en löst påhängd konsthistorisk skildring. Föreliggande studieplan ger varken det ena eller det andra. Här uppräknas en mängd arbeten, som visserligen med fördel kunna läsas, men någon från kyrkokonstens eget väsen fattad utgångspunkt finnes ej ett spår av i planläggningen. På litteraturen skulle åtskilligt kunna anmärkas och naturligtvis mycket tilläggas eller utbytas. Den nyare tidens indelning i renässans, barock, rokoko och 1800-tal är ju en schematisk och för kyrkokonsten fullständigt onyttig uppdelning, som vittnar om författarens obekantskap med ämnet.

Bengt Cnattingius.

Varia.

Technik des Kunsthandwerks im 10. Jahrhundert. (V. D. I. Verlag. G. m. b. H. in Berlin. NW. 7. Dorotheenstr. 40.) 553 sidor. Pris 60 RM.

Det är ej av en tillfällighet gamla värdefulla arbeten framdragas och utgivas i nybearbetning och översättning i våra dagar. Den höga tekniska utveckling vi nått, har givit oss ett behov att närmare söka utforska ursprunget i hantverkets konst överhuvud. Så har också återutgivandet av detta verk: »Technik des Kunsthandwerks im 10. Jahrhundert» allestädes hälsats med glädje. Ensamma i sitt slag framstå de 950, ur den medeltidslatinska litteraturen förmodligen i St. Pantaleonsklostret i Köln, av benediktinermunken Theophilus skapade »Diversarum Artium Schedula». Detta arbete behandlar en mängd olika konsthantverk bl. a. klockgjutning och bearbetning av elfenben och metaller. Bokens

tredje del innehåller ett kapitel om orgelbyggeri och klockgjutning med överskrifterna: »Die Orgel, Die Orgel-Windlade, Das Balgmündungsstück, Der Glockenguss, Die Mensur der Zimbeln och Die Musikzimbeln».

Utgående från Organa hydraulica (vattenorgeln) leder beskrivningen över 4:de århundradets luftorgel till tyska orgelkonsten under 10:de århundradet. Beträffande mensurmåtten berodde dessa på piplängderna sinsemellan till skillnad från senare tiders (vidden-längden). Orgelpipornas form och materiel få likaså en utförlig beskrivning. Mest framställdes piporna av koppar och tenn. Väderlådorna och de till deras tillverkning tjänande träslagen giva också en intressant inblick i det dåtida arbetssättet.

Gunhild Schedin.

Homiletik.

Olle Nystedt: *Ett kyrkoår. En årgång predikningar. Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens Bokförlag. 421 s. Häft. 7:75 kr., inb. 9 kr.*

Skulle någon fråga efter predikningar, lämpade för s. k. nutidsmänniskor, som vilja ha besked om kristet liv och kristen förkunnelse, så kan man med trygghet säga: Läs Nystedts Ett kyrkoår! Här synes allt vara så tillrättalagt, att det skall svara slag hos nutida människor, och man skall vara ganska underligt funtad, om man ej läser många av dessa sidor med stor uppmärksamhet.

Nystedts förkunnelse utmärker sig för korthet och koncentration. Man märker, att han är väl medveten om att tala till en församling, som ej tål för mycket. Minuterna äro räknade och måste väl användas. Det gäller att tala kort, klart och inträngande, utan onödiga omskrivningar.

Han talar till nutidens nyktert reflekterande, praktiskt inställda människor. Han är alltigenom strängt saklig. På vältalighet lägger han ej an. Man finner ej många oratoriska blommor på dessa sidor.

Han predikar oftast på ett vårdat, medryckande, kultiverat vardagsspråk (storstadsrepublik!). Hans förkunnelse torde ej kunna drabbas av samma dom som ett annat kristet dokument för något år sedan: »formuleringar, som i sin nära anslutning till kristen retorik, äro rätt svårtydbara för profana läsare» I stället kan han använda ofta djärva men sakligt väl motiverade uttryck, som förstås av vår tids människor, uppfostrade ej minst av pressens egenartade språk. (Tänk ändå, att en predikant i en förnäm huvudstadskyrka numera kan våga sig på följande yttrande, som ju visserligen låter banalt men ej dess mindre tyvärr motsvarar den faktiska verkligheten: »Julottan hör [för många människor] till de gamla bruken liksom lutfisken och julgröten!» Sld. 26.)

Vid en jämförelse mellan de olika söndagarnas predikningar skulle jag vilja göra den reservationen, att predikningarna på högtidsdagarna synas mig något svagare än övriga söndagar. Här går förf. mera i de gamla spåren och synes därför ej ha funnit det framställningssätt som lämpar sig för honom ifråga om storheten i just högtidsdagarnas budskap. Men i övrigt förmår han på ett särskilt sätt gripa åhöraren, just där denne står i sin var-

dagliga gärning. Han har ett påfallande intresse och en framstående förmåga att kunna flytta kyrkan med sitt evangelium ut i livet, där människorna leva och arbeta mitt i sina tvivel och frågor, ofta med förvänd uppfattning om kristen tro och kristet liv, ofta, ehuru mitt i kristenheten, oberörda av kristet inflytande. På detta område ligger Nystedts styrka. Han kan resonnera, argumentera, apologisera för den kristna tron på ett mycket intressant, medryckande och vederhäftigt sätt. Här kommer hans egenartade, personliga framställning utmärkt till sin rätt: ingen sentimentalitet men kärlek och förståelse för människorna, förmåga att intränga i tidens kynne och tänkesätt och med korta träffande, ofta sentensartade uttryck undervisa om kristendomens höga andliga ting och giva svar på frågor, som röra sig i tiden och människohjärtat. Jag kan därför ej tänka mig annat än att många gå från dessa sakliga men innerliga predikningar med glädje och tacksamhet och lust till kristlig avgörelse i hjärtat.

In summa: en man som känner evangeliet, känner nutidens människor med deras svårigheter och längtan, och som kan fram bära budskapet så, att den uppriktige bör kunna fatta Ordets både gåva och krav.

E. L.

Kyrkosångens Vänners årsredogörelse.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Kyrkosångens Vänner i Härnösand.

För det arbete, som utförts av Kyrkosångsförbundet K. S. V. i Härnösands stift under år 1933, lämnas härmed följande redogörelse:

Årets kyrkosångshögtid hölls i Örnsköldsvik den 30 sept. och 1 okt. och omfattade utom årsmötesförhandlingar och repetitioner, psalmafton, högmässa och kyrkokonsert. Styrelsen anslög 400 kr. såsom stipendier åt aktiva deltagare i kyrkosångshögtiden, varjämte nyanslutna körer erhållit nödigt notmaterial kostnadsfritt.

Årsmötet beslöt, att 1934 års kyrkosångshögtid om möjligt skall hållas i Östersund. Styrelsen har vid sammanträde på nyåret bestämt tiden till den 8—10 juni.

Under år 1933 ha 17 körer inbetalat stadsgad årsavgift för sammanlagt 296 medlemmar. Dessutom räknar förbundet 71 enskilt anslutna, varför hela medlemssiffran blir 367.

Väckt förslag om anslutning till Sveriges kyrkliga bildningsförbund ligger hos styrelsen för fortsatt utredning.

Styrelsen har under år 1933 utgjorts av: kontraktsprosten O. Rydholm ordf., stifts-